“La Girona d'avui s'assembla a la que havia somiat Palol”

Esther Fabrellas presenta l'edició de l'“Obra poètica completa' de l'escriptor gironí, reunida gràcies a una beca Valvi
Nadal reclama una biografia del poeta que ressalti el seu vessant polític

La filla, la besn ta i el n t de Miquel de Palol, a l'extrem dret, escoltant la intervenci ahir de Nadal Foto: QUIM PUIG.

La Girona d'avui no és aquell cau provincià que, a principis del segle XX, una colla de bohemis embarretats s'entestaven a redimir a còpia de manifestos, article i poemes; ara, al contrari, s'ha eixamplat l'horitzó, hi ha una connexió amb la vida que hauria complagut Miquel de Palol. “Sempre que passejo per Girona, me la miro pensant que no és una ciutat gaire diferent de la que havia somiat ell”, va comentar la investigadora Esther Fabrellas en la presentació de l'Obra poètica completa de l'escriptor, dramaturg i polític gironí, reunida per primera vegada en una edició de la qual ha tingut cura ella mateixa gràcies a una beca de la Fundació Valvi.

El volum recupera els poemaris que ja va compilar el mateix Palol: Roses (1906), encara dins l'estètica decadentista del tombant de segle; elsSonets galants (1912), i els Poemes de tarda (1914, reeditats el 1922), a banda de més de 150 poemes no recollits mai en volum o inèdits que constitueixen una de les grans aportacions d'aquest treball de restitució del poeta al lloc que li pertoca dins l'imaginari cultural gironí. No és una reivindicació banal, considerant, com havia fet notar l'editor Quim Curbet en començar l'acte, que la poesia de Palol “continua sent desconeguda fins i tot per a aquells que cada any donen un premi en nom seu”, en referència als Premis Literaris Ciutat de Girona. L'historiador Joaquim Nadal, autor del pròleg del llibre, va concedir que “ens hem malacostumat a parlar dels Bertrana i a relegar a un paper subsidiari els altres noms que honoren el cartell”, des del mateix Palol fins a Carles Rahola, una generació, va dir, que va organitzar “una petita revolució cultural a Girona” amb iniciatives com ara l'edició de les revistes Enderroch (1902) i Vida (1903), la institució dels Jocs Florals, i el seu compromís amb la regeneració d'un ambient que els ofegava a través del setmanari Catalanitat (1910) i en estret en contacte amb els cercles intel·lectuals del catalanisme republicà del país a través sobretot del nucli intel·lectual del diari El Poble Català. Nadal va posar com a exemple de l'aspiració modernitzadora i antiprovinciana que animava el grup l'exposició sobre Renoir actualment oberta a l'Espai Maphre de Barcelona, on també hi ha “obres magnífiques” de Ricard Guinó, l'escultor gironí que va col·laborar amb l'artista francès al final de la seva vida. “I quin és el punt de contacte entre Renoir i Guinó?”, va preguntar-se Nadal: Miquel de Palol. El destí de tots ells seria, però, el d'una amarga i irreparable derrota –Esther Fabrellas va parlar de “la generació dels vençuts”–, i després, en la postguerra, un llarguíssim silenci. És per aquest motiu que Nadal va reclamar que es resolgui el deute pendent amb Palol, de qui la Biblioteca de la Fundació Valvi ha anat recuperant pacientment l'obra, amb una biografia de l'escriptor que faci atenció específicament a la seva vessant com a polític (va ser des de 1931 primer tinent d'alcalde de Miquel Santaló). Fabrellas va assegurar que “recollia el guant” de la proposta, encara que ahir era sobretot un dia d'agraïment i de celebració que va voler tancar invitant una besnéta del poeta, Clàudia de Palol, a llegir tres dels poemes del llibre. En boca seva, la inoblidable Oda a Girona va tenir el do de la resurrecció.

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 15-10-2016 Pàgina 24

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1013043-lla-girona-davui-sassembla-a-la-que-havia-somiat-palolr.html